

A devizákban való eladósodást elsősorban az kényszerítette ki, hogy az állam, amelyet akkor a szocialisták és a szabaddemokraták vezettek, összezsugorította azokat a támogatásokat, hitelezéseket, amelyek révén a családok lakásokhoz és más javakhoz juthattak. A bérből és fizetésből élők javarészeinek, a munkásoknak és alkalmazottaknak pedig olyanok voltak a jövedelmi viszonyai a Kádár–Aczél- rendszer egész korszakában és a rendszerváltás utáni időkben is, sőt akkor még inkább, hogy önerőből, takarékoskodással senki nem tudott igényeinek megfelelő otthont építeni, vásárolni. Mindenki annak az államnak a támogatására szorult, amely nem fizette meg tisztességesen. Ez az állam nemcsak azért nem fizette meg, mert rosszindulatú volt, noha kétségtelen, ez is közrejátszott, hanem azért sem, mert őt is kizsákmányolták. Előbb a Kelet, majd később a Nyugat. Mindez közismert.

A hitelre szoktatott, s emiatt önmaga lehetőségei fölött élő, pazarlóan fogyasztó embert tömegesen Észak-Amerikában állították elő. Az erős rászoktatás már majdnem kényszerítés. Az amerikai konformizmus, az életforma kényszerítése gyilkos verseny-kényszerítés. A konformista ember belebetegszik, ha lemarad, ha neki nincs meg, ami a szomszédnak, vagy körbelinek már megvan.

A fogyasztói társadalom fénykorában Amerika megengedhette magának ezt a megalapozatlan nagy lábon élést, mert a túlzott fogyasztás valóban felpörgette a gazdaságot és a termelés is otthon történt, a túlzott fogyasztáshoz sok munka társult. Csak miután a nagytőke és a bankok kihelyeztek fontos termeléseket az olcsó munkaerő harmadik világába és elkezdték a virtuális pénzsziporítást, a minden fedezet nélküli pénzcsinálást a derivatív-játékokkal, fogadásokkal és az értéktelen értékpapírok csomagkénti csereberéjével, vagyis amikor a pénz már önmagáért szaporodott és semmi köze sem lett a valódi gazdasághoz és a termeléshez, akkor rendült meg a túlzott fogyasztás rendszere. Ma pedig összedőléssel fenyegeti a világot.

A magyarság életében is eljött a szembenézés ideje. Tudomásul kell vennünk, hogy már a gulyáskommunizmus idején is, amikor nyomorult szegények és kizsákmányoltak voltunk, bizonyos mértékig önmagunk lehetőségei fölött éltünk. Szinte mindegy, hogy még ez is ránk volt kényszerítve, mert elfogadtuk az állam juttatásait, a fusit, az elnézett lopást és mindenért a paraszolvenciát. A rendszerváltás után pedig a régi hatalom átbábozódását, amely kiárusította az országot és még nagyobb léptékben folytatta a hitelből élést. Egészen a tragikus mértékig: a népességfogyás halálos helyzetéig.

A családokat, a háztartásokat és az önkormányzatokat az állam rákényszerítette a hitelből élésre, az államot pedig a hitelezők kényszerítették rá a hitel felvételére és a kamatfizetésre. A kamatot a népnek kellett megfizetnie, de hogy meg tudja fizetni és ne lázadjon fel, ellátták hitelekkel és lehetővé tették számára, hogy többet költsön, mint amennyit megengedhet magának. Ne viselkedjék úgy, mint egy öntudatos és takarékos szegény ember, hanem mint egy fél-gazdag. Ehhez a tragikus körfolyamathoz a halálos dokumentáció a népességfogyás. Elérkeztünk az iskolabezárások korába. Felelőse azonban nincs az üres osztálytermek előtti tanításnak, mert mindannyian felelősek vagyunk, de senki sem vállalja a felelősséget. Beleilleszkedtünk a felkínált életformába, nem ráztuk le, meg sem kíséreltük lerázni, elfogadtuk idegenségét, kul-turálatlanságát, vacak internacionalizmusát, még vacakabb kozmopolitizmusát, zenéjét, egészen a Trabant kipufogó pöfögéséig. Majd ugyancsak nem lázadtunk és elnéztük a paktumokat és a csalásokat, a privatizáció másféle, de nem kevésbé kegyetlen megszállását. És elfogadtattuk magunkkal, hogy mi tulajdonképpen egy gazdag, esetleg fél-gazdag ország vagyunk, amelyet ideiglenesen megszállt a szegénység. A szegénységet pedig elutasítottuk.

Most kezdünk ráébredni a valóságra. Csak most kezdünk berzenkedni, amikor egy majdnem forradalmi választással tiszta lap nyitásával hatalmazzunk fel egy kormányt, és egyszerre kiderül, hogy a „tabula rasa” egyben szegénységet is jelent. Ennek a kormánynak nincs semmi pénze, sokszor egy vasa sincs, mert az előzők mindent elherdáltak és kénytelen a szegénység viszonyai között berendezkedni. Igaz, még nem vallja be, mert fél, hogy megkövezik. Mert a társadalom annyira félrevezetett, hogy aki a szemébe mondja, hogy te bizony szegény vagy, arra vértanúsors vár.

Csurka István: Történelemhamisítás - Szembenézni a szegénységgel

Írta: Csurka István

2011. augusztus 23. kedd, 14:04 - Módosítás: 2011. november 02. szerda, 18:11

A család a szegénységben

[A text block has been redacted with a black bar.]